

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ANIVERSARI

Lo recort vá tornarse esperança: del poble espanyol depén que l' esperança 's torni realitat.

ONZE DE FEBRER

UMPLEIXEN avuy vint anys de la proclamació de la primera República espanyola. Cal no olvidar aquesta fetxa memorable. Nasqué la República del agotament de la monarquia democrática. Era la única solució que al país li quedava en tan angustiosos instants. Precís li fou lluytar contra 'ls carlins ensenyorits de la montanya y contra 'ls filibusters que sostenian á Cuba la més desastrosa de las guerras; las arcas del tesoro estavan exhaustas, l' exercit desorganizat y la gran majoria dels homes que més directament havian contribuít á la gloriosa Revolució de Setembre se presentavan dividits, gastats, aniquilats per los afany mateixos á que havia donat lloch l' implantació de una solució tan extemporánea com l' entronisament de una dinastia estrangera.

A pesar de tot, los republicans acceptarem lo difícil y perillós encàrrech de presentar lo pit á tantas contrarietats.

No siguerem afortunats; pero ningú ns podrá negar que obrarem com á bons patriotas.

La República s' establí per voluntat expressa dels representants del país, sense derramar-se ni una gota de sanch. S' havia elaborat la idea republicana en las contraversias de la opinió y no siguié menester apelar á las quarteladas, ni als cops de forsa. Cap més régimen dels qu' hem tingut á Espanya pot envanirse de un origen tan pur y tan correcte.

Y á pesar de tot, molts dels que havian de ajudar-nos ens giraren la espatlla, contemplant impávids la lluyta desigual que la República havia de sostenir contra 'l desencadenament de sos numerosos enemichs. Pitjor encare 'ls que de sota-má, ajudavan á aquests á aumentar la confusió y 'l desgavell que amenassava englutirse la llibertat y la patria. Mil voltas més indignes que 'ls enemichs que la combatian cara á cara, may Espanya podrá perdonarlos la funesta conducta que seguiren de aumentar las desdixas de la nació, ab lo propòsit de aprofitarse'n.

Als homes que dirigiren la República, podrá tatearse'ls en algún cas de débils y de sobradament escrupulosos; podrá dirse de alguns que atengueren més á la puresa dels principis que á las necessitats urgents é imperiosas de la práctica; de cap d' ells, en cambi, se dirá jamay que haguessin fet servir la séva investidura per lucrar; de cap d' ells se dirá que no haguessin acceptat lo difícil encàrrech de gobernar al país, en moments tan angustiosos, més com un sacrifici, que com una ventatja.

Pobres y modestos entrarén al poder, y modestos y pobres ne sortiren, ab las mans netas y la conciencia tranquila.

Dediquém als que han mort un recort piados, y enviém als que viuen encare 'l tribut de la nostra adhesió, y junt ab ell lo desitj que sent ab gran vehemencia 'l partit republicá, cada dia més numeros, de que todas las forsas de que dispõem se concentrin; de que desapareguin todas las rivalitats y qüestions secundarias que pugan entorpir y dificultar la nostra marxa; de que, enrobustintnos cada dia més ab la lealtat dels nostres procediments y ab la fraternitat de las nostras relacions, conquistém la opinió, interressantla en lo triunfo de la causa republicana.

Vint anys d' ostracisme que son vint anys de conseqüencia y de constancia, ns donan dret á aspirar al gobern de la nació. Sapiguém justificar la necessitat de regirla, com hem justificat ja la rahó que 'ns assisteix, y 'l dia, més ó menos próxim, en que si guém cridats á curar los mals que la monarquia ha inferit á nostra desventurada nació, demostrém que la República ha de obtenir lo concurs decidit de tots los espanyols, per interessar á tots ells per un igual la séva subsistencia, per lo que afectar puga, tant á la séva prosperitat, com á la honra de la patria.

P. K.

Lo célebre Agüelo Pantorrillas, cacich de la provincia de Castelló de la Plana, ha passat á una vida més tranquila y descansada.

Quan ja havia fet la pau ab en Sagasta, resultó á servir als fusionistas ab lo mateix empenyo ab que havia servit als conservadors, va sobrepéndrel un atach de feridura qu' en pochs moments va tirar-lo á l' altre barri.

¿Pero 's figuran que ha mort ab ell lo caciquisme? No, senyors: lo caciquisme es una institució hereditaria, com la monarquia, y si 'l Agüelo Pantorrillas no deixa fills, en cambi deixa un parell de nebots que, segons din un telegrama, están resoltos á continuar la politica del seu oncle.

No 's queixarán los habitants de la provincia de Castelló per falta de pantorrillas: ne perden dugas y 'n guanyan quatre.

Lo gobernador de Tarragona ha anat á Valls, ha tret la major part del Ajuntament, contra tota ley, y 'ls que han prés possessió á disgust de tot lo poble, lo primer que han fet ha sigut cambiar á tots los empleats, nomenantne alguns que tenen la circunstancia recomenable de ser llicenciats de presidi.

—Aquestas cosas ó ferlas bé ó no ferlas—haurá dit lo Pons-Pilat tarragoní.

Y 'l Sr. Comerma, candidat á qui apoya Valls en pé, podrá exclamar:

—Capás he sigut jo de construir lo Dich de la Campaña; pero lo qu' es un dich contra las arbitrariedades y 'ls abusos del caciquisme, si no hi arrima l' espatlla tot lo poble espanyol; caygui qui caygui, jo no 'm veig pas capás de construhirlo.

Lo meeting de la coalició republicana celebrat á Madrid, conté notas y accents que serán simpáticos á tot cor republicá. En 'ell s' han llimat certas discordanCIAS, que ab dolor haviam senyalat en anteriors numeros, manifestadas afortunadamente per qui no té l' autoritat dels homes eminentes que han contribuít en primer terme á la coalició.

¡Avant y fora, y per ara aném tots á lograr lo triunfo del major número possible de diputats republicans!

Y un cop passadas las elecciones, procurém que no s' acabi-la corda de aquest rellojje destinat á senyalar l' hora de la proclamació de la República.

En dotze mesos, lo Ministerio de Marina, ha gastat la friolera de vuytanta milions en la construcció de la esquadra.

¡Vuytanta milions! Y á pesar de tot, no tenim esquadra ni esperansas de tenirne en tota la vida.

Resultat; que aquests milions que no 's veuhen en cap part, casi han de considerarse com diners tirats... á mar.

Ab motiu de la mort de la séva R..., los carlins de Barcelona van guarnir de negre 'ls balcones del seu cassino.

O, dit més breu y més clar, sense galas d' eloqüencia: van guarnirlos d' un color igual al de sa conciencia.

Qui de sota má está aixussant als militars excitantlos á no admetre economias de cap mena en lo ram de guerra, es lo partit conservador.

Tot ab la sana intenció de deixar als liberals en un carreró sense sortida, ja que si no fan economias, s' indisposan ab lo país, y si las fan, s' indisposan ab los militars.

Per acabar ab aquest maquiavelisme y ab los conservadors que 'l sustentan, no hi ha més que un medi eficas y propi: acabarlos d' ensorrar, tirantlos entre cap y coll una bona proclamació de la República.

La Epoca, diariament, diu que si 'l gobern no garanteix la puresa y 'l libérrim exercici del sufragi universal, los conservadors apelarán al retrahiment.

¿Canovistas, y defensen al sufragi ab tant de brío?... No me jaga usted veir, que tengo er labio partido.

A conseqüencia dels tarugos que s' han descubert á Italia en alguns banchs, dos ó tres personatjes d' upa han sigut aconduhits á la presó, en la forma marcada per l' Alcalde de Zalamea:

con muchísimo respeto.

Y 's conta que un dels tals personatjes, al entrar en lo chiquero, va exclamar en alta veu:

—Si á mi 'm tancan aquí, aviat m' haurá de seguir algún ministro.

¿Veritat que aquesta frase fa venir salivera? ¿Quin dia, quin dia á Espanya tindrem la satisfacció de veure, com allá á Italia, un ministro á la presó?

En Martínez Campos está tip del gobern. Lo gobern está tip de 'n Martínez Campos.

Y la nació está tan tipa de 'n Martínez Campos com del gobern.

De modo que si ho mirém tant en conjunt com per parts, avuy á Espanya ens trobem que tots estém tips... y fartos.

Dimars va celebrarse á Novedats la funció en obsequi de nostre estimat company C. Gumá. Molta gent, moltas riallas, molts aplausos y moltas cridades á la escena.

Lo ja numeros repertori del popular poeta queda desd' are aumentat ab un nou titol: *Lo marqués de Carquinyol*, qu' es un arreglo del francés *catalanisé* ab molta gracia, plé de situacions cómicas, xistes y acudits capassos de fer riure á un mort. Tenim *carquinyolts* per temps.

Fa uns quants dias que la malura s' ha ficat al ministeri.

L' un dia está malalt en Sagasta, l' altre en Montero Rios, l' endemá en Gamazo, al dia següent en Cervera....

Lo pitjor es que, segons malas lenguas, aquestas enfermetats no son més que una excusa per poguer quedarse á casa y no veures obligats á cantar.

¿Y per fer aquestas maniobras van donarlos lo poder?

Senyors ministros: aixó es apartarse del tracte; si no 's troban bé de veu, rescindeixin la contracta.

CARTAS DE FORA.—Los actes purament civils van propagantse, á despit de la gent negra. A Sant Quintí de Mediona ha sigut inscrita civilment una filla del conseqüent republicá D. Joseph Solá. Una cosa tan sencilla ha sigut molt comentada pels rosegants; pero ja s' hi anirán acostumant.—A Ginestar s' ha donat sepultura civilment al cadáver del ciutadà Sagarra y Pellissa que siguié nostre primer corresponçal en aquella població.—Un vicari que alli mantenen, plé de despit, s' ha permés dir que l' enterro civil era una comedia. ¿Y l' enterro eclesiástich qué es? A lo menos l' un surt de franch y l' altre sol costar un ull de la cara. De aixó ploran los ensotanats: de que se 'ls escapi la feyna.

Ja es sapigut que la gent de iglesia la roba bruta la rentan en familia. Tal ha succehit á Sitges, ahont va anarhi un de aquests dias una delegació del Tribunal eclesiástich. Davant de aquests funcionaris van compareixe aquell llanut de la fantasia y 'l sagristá que l' entabanava. Si allá va contarse pel clar tot lo que havia succehit es cosa que no se sab: lo que si s' asegura es que 'l sagristá barrista ha sigut separat del seu empleo.—Y ara un' altra cosa: ¿S' ha ocupat lo tribunal eclesiástich de certas frioleras que pasan á la iglesia? Tothom sab que hi ha dos reverendos que están enfutismats l' un contra l' altre, pitjor que dos galls dintre de un mateix galliner. Se diu que aquest dia, fins se van arremengar las faldillas negras, per picarse las crestas ab més desembrás. ¿Qué fa 'l rector? ¿Ignora lo que passa? ¿No está enterat de lo que sab tota la població de Sitges?

Continuém la crónica de La Bisbal del Panadés. Vinguim aquí. Mossén Cordills, y fassi 'l favor de dir-me: ¿Sab alguna cosa de un matromini que tenia quatre ó cinch fills casats tots ells, excepció de una filla qu' es viuda, y que vivia cada hu en casa propia? ¿Sab si 'l pare que siguié l' últim de morir revelá al seus fills qu' en tal punt de casa seva trobarian 400 duros en monedes d' or, distribuhintlos de paraula del modo que tingué per convenient? ¿Sab si quan los fills anaren á buscar los diners se trobaren ab que ja havian volat? ¿Sab si alguna águila ó algún corp havia sigut més amatent qu' ells? ¿Es cert que 'ls fills, menjantse la partida, varen anar al niu del corp y aquest va dirlos: —Sempre que 'm presenteu documents que acreditin que son vostres, jo 'us els tornaré.— Fem aquestas preguntas perque 'ls feligresos de Mossén Cordills desitjan, necessitan y reclaman que 's fassi llum sobre aquest assumpto. Per lo tant, Mossén Cordills, si vosté 'n sab alguna cosa, ja pot dirlo sense cuidado.

Lo dia 2 del corrent á Gracia passava un ciutadà, qu' entre parentessis no s' trobava gayre bé, pel carrer de Sant Joon. A distancia d' ell dos vicaris havian sortit de la iglesia del mateix nom per anar á combregar un malalt.—Los tals vicaris, desitjosos de promoure un escándol, marxaren á pas de carga fins á colocalse davant del aludit ciutadà, y un cop lograt aixó, comensaren á fer grans crits perque's descubris. L' atropellat digué que no volia ferho, y en aixó sortí de la seva botiga un cerer llanut y l' agafá fortament pel bras, mentres un vicari li treya la gorra ab rabiá, cridant que anessin á buscar un municipal per portarlo prés á la casa de la vila.—Afortunadamente, las moltas personas que alli s' trobavan van indignarse de semblant escándol, y 'l pacifich ciutadà logra desferse de las urpias dels que 'l tenian empresonat. ¿No es cert que á últims del sigle XIX y en una població tan gran y republicana com es la vila de Gracia, no haurian de passar tan escandalosos atropellos?

Ha mort á Cornellá l' excelent patrici D. Ramon Sala Massagué, republicá de tota la vida y lliure-pensador acérrim. Arcalde distintas vegadas y regidor desde 1870 á 1890, no sols havia fet grans milloras en la població, sino que 's distingí sempre per la sollicitud y l' interés ab que servia á tothom. Per fer un favor may trobava dificultats ni obstacles. Ultimament desempeñava l' càrrech de Jutje municipal, distingintse per

son esperit conciliador. —Al enterro purament civil hi assistí la societat coral Lo porvenir a que'l difunt pertanyia y'l numerós grupo lliure-pensador que s'engrandia de contar-lo entre'ls seus. —La mort del senyor Sala ha sigut molt sentida no sols a Cornella, sino en tota la regió del Llobregat, ahont era estimat per tot-hom y admiradas sas virtuts cívicas. —Enviem lo pèssim a la familia del difunt y a la població de Cornella.

QUARTETO

MASCARONS POLITICHS

(Ab careta y sense careta)

I

Per fora:—Posat amable, paraulas dolsas com mel, moltes promesas, molt zel y un patriotisme admirable.
Per dintre:—Un cap sense nort, però ab un tupé qu'espanta, menjar, mirar si s'aguanta y... embolica que fa fort.

II

Exterior:—Ardent dinástich y conservador furiós: excepte'l poder y'l gos, tot lo demés li fa fástich.
Interior:—Un vell que ja no sab de que se las heu, y crida y crida... y no veu que la dona'l fa ballá.

III

Ab careta:—Fugit del medro, viu molt satisfet y ho diu, s'engreixa, passeja, escriu... y apenas se llama Pedro.
Sense:—Incògnita, ó milló geroglífich ambulat, del qual sols Deu pot dir quan se'ns darà la solució.

IV

Lo que sembla.—Un sol que banya la terra ab llum esplendent y'l militar mes valent qu'hem conegut aquí a Espanya.
Lo qu'es: Un mal bullanguero, gran observador del cor, que si no hagués tingut sort... encare fora ranxero.

UNA LLISSÓ

Ab quí sosté que al telégrama dels estudiants llanuts declarant que la Universitat de Barcelona es catòlica y reclamant que no s'permetés l'obertura de la capella protestant, si'ls estudiants liberals volian contestarhi, devian limitar-se a ferho senzillament ab un altre telégrama.

No som nosaltres de aquesta opinió. La llei autorisa las reunions públicas, y'l reunir-se per retxassar un insult constituheix un medi perfectament legal.

La campanya dels estudiants ha servit per posar las cosas en son lloch degut, y per aixecar l'esperit públich de la immensa majoria dels habitants de Barcelona que professan idees liberals.

Alegan los meticulosos que l'ordre públich s'ha alterat. ¿Y qué? ¿L'han alterat per ventura'ls escolars? De cap manera: en lo meeting del Circo Equestre ells van ser los insultats y'ls agredits. ¿Y per qui? Per la carlinada, per la catolicada, per las ratas verinosas de sagristia, pels enemichs acerrims del exercici de totas las llibertats. ¿Y per qué quatre insensats se figuin a la mollera'l propósit de interrompre'l exercici de un dret, s'ha de renunciar al us de aquest dret?

Jo crech, al contrari, qu'en aquest cas convé sostenir-lo ab més empenyo que may.

¿O sino fem la oració per passiva.

Es indubtable que'ls catòlics tenen lo dret perfecte de reunir-se dintre de las sévas iglesias, entregantse al exercici de son culte. Ara bé: figurinse que unas quantas dotzenas de descreguts se decideixen a anar a interrompre las funciones religiosas, cridant, alborotant, amenassant, armants saragata... ¿qué correspon fer en aquest cas? ¿Pretenen los catòlics que se'ls apliqui lo mateix criteri qu'ells voldrian aplicar a las reunions públicas? En aquest cas, per evitar escándols, no hi hauria més remey que tancar totas las iglesias. ¿Qué dirian los missaires si las autoritats adoptessin una resolució semblant?

Donchs'linguin entés que per qui sent las idees modernes, lo culte de la llibertat constituheix una verdadera religió, tan digne de respecte per lo menos com qualsevol altre.

Aixis es qu'en lo Circo Equestre primer y en lo Calvo y Vico després, se celebraren funciones de desagradis, tan necessarias als anhels dels esperits desperts, com pugan serho pels catòlics las missas y las novenas que se celebran a la Catedral ó a Sant Felip Neri. Santificar la festa assistint a un meeting liberal, ahont brollan de llabis de la juvenut escolar generosas idees en favor de la llibertat religiosa y en contra del caciquisme universitari, ha de ser grat a tot poble

amant de la cultura, y no pot condemnarho ningú, ni'l mateix papa Lleó XIII, si accepta de bona fé las idees republicanas... ó quan menos las tolera, com ho fan creure'ls seus escrits de aquests últims temps.

Però ja sabem que hi ha qui erigeix en llei los excessos de sa insaciable intolerancia. Los elements reaccionaris que van anar al Circo Equestre a perturbar una pacífica reunió, van equivocar-se de mitj a mitj al creure que Barcelona era una ciutat levítica. Per aixó, posadas las cosas en cert terreny, may han sigut tan ben empleats los cops de cadira que varen rebre.

Un estudiant deya: —Ens hi hem fet a cops de cadira, a veure si'ls assenta'l cap.

Lo cap, efectivament, devia assentarse'ls, a lo menos en apariéncia, ja que a la continuació del meeting interromput, que va celebrarse diumenje a Calvo y Vico, no van gosar a presentars'hi. L'opinió s'havia anat enrobustint, y'ls escolars varen poder expressar lo que tenian per convenient, baix la salvaguardia dels partits liberals de Barcelona, resolt's a defensarlos ab la major energia en l'us del seu dret.

Però si no van gosar ficarse a la ratera, van rondar per fora, y al acabarse'l meeting, van promoure una algarada, ab los seus corresponents tiros de revolver, ab una ampolleta de una sustancia que s'inflamava y ab altras eynas é ingredients propis dels qu'en la passada guerra-civil secundavan las hassanyas de'n Sallés.

Jo sé que han volgut tirar la culpa de tots aquests desordres y atropellos sobre'l partit anarquista; però sé també qu'estem en vigílias de carnestolias y que'ls neós en cas necessari, cap empaig han de tenir en disfressarse.

Sobre tot, quan procedint ab aquest maquiialisme de sagristia, poden dir:

—¿No veuen? Com més adelante'l país en lo camí de la llibertat, mes precipitadament rodolará per l'abisme de l'anarquia.

Crehent naturalment que aixó ha de contribuir a que als liberals poruchs se'ls arronsi'l llombrigo.

Però Barcelona está curada de sustos, y en vista de lo ocorregut, ha arribat l'hora de cantarlos lo trágala ab la següent lletra:

Los llanuts van proposarse perturbar als estudiants; mes la llió que van rebre ja may mes l'olvidaran.

P. DEL O.

AL NOU ALCALDE

Diu que vosté va fé un llibre, qu'es un excelent tractat per ensenyá un xich de modos al home més depravat. ¿Será vosté tan amable que, tenint en compte aixó, vulgui aplicá als següents cassos lo seu famós Códich O?

Los carboners que'ns serveixen, tal volta sense intenció, acostuman a portarnos més pedras que no carbó. Ademes, varias vegadas, com aquell qui no fa res, ens arreglan uns deu kilos una mica curts de pes. Si vosté, galán alcalde, los atrapava ab aixó, ¿no'ns podria fer l'obsequi d'aplicals'hi'l Códich O?

Los taberners, gent catòlica, segons diu tothom per'qui, han agafat la mania de volguer batejá'l ví. Nosaltres no som heretjes, però tenim observat que'l ví, per ser de recibo, no ha d'havé estat batejat. Si es vritat, com se murmura, que'ls taberners fan aixó, ¿fará'l favor de ensenyals'hi una mica'l Códich O?

Ara passém als cotxeros. Aquests nobles ciutadans creuen que'ls caballs y'ls homes son casi casi germans. ¿Qué resulta? Que quan rodan per aquests carrers de Déu, igualment pegan xurriacada al públich que al caball seu. Considerant, senyó alcalde, lo poch gust que dona aixó, ¿podria posá als cotxeros al corrent del Códich O?

Pénsishi; mediti ab calma las queixas que li estich dant, y veji si troba'l medi d'aná una mica endavant. Que si las primeras probas donan un resultat bo, ja li citaré més tipos que'ls fa falta'l Códich O?

C. GUMÁ.

TRIUNFO SEGRU!

ON Benigne no podia retornarse de la séva sorpresa. Mirava y remirava la carta que tenia entre mans, y li semblava impossible tanta felicitat y tanta fortuna.

La carta deya aixis:

«Ab lo tren que arriba a Barcelona a dos quarts de dugas, vé una numerosa comissió del districte de Vilafresca, ab l'únic propósit de oferirli, en nom de tots los electors, l'acta de diputat. Si vosté accepta, lo seu triunfo es segur...»

—¡Segur!—repetia D. Benigne, caminant amunt y avall de la habitació com un esperitat:—¡Segur!... ¡Jo, que per ser diputat, hi fet tants esforços inútils! ¡Jo, que hi llensat tants diners infructuosament en totas las eleccions que fins ara hi ha hagut!... ¡Trobar-me de cop y volta ab l'acta assegurada, per un districte tant important com lo de Vilafresca!... ¡Aixó sembla un somni! ¡Aixó es una sort cayguda del cell!...»

De repent se mira'l rellotje y llensa un crit.

—¿Las dugas menos quart?... No tinch temps d'anar a la estació a rebrels... Deuen estar ja si arriban no arriban... ¡Francisco! ¡Manela!... ¡Mundetá!...»

Tot lo servey compareix.

—¡Preparéu immediatament un refresch, un dinar, algo espléndit y sustancios, per una comissió molt numerosa!... Que hi haji de tot, que's vessi tot... que no s'escatimi res... Licors, pastas, conservas, bons vins, puros de'l Habana... lo que us passi pel cap, lo que us sembli a vosaltres: no vé de cent duros més ó menos...»

La bandada de criats se dispersa, y en aquell mateix moment sona'l timbre de la porta.

Es la comissió de Vilafresca.

Los representants del districte son divuyt ó vint. Entre ells hi ha de tot: pajesos ab una gran manta; propietaris acudalats, ab lo tipich traje de la terra; l'arcalde del poble, lo guarda boscos del terme: no més hi falta'l rector, per haverhi tots los brassos socials.

Don Benigne no sab quina cara posar per rebrels ab forsa cortesia. Los fa entrar en la millor sala, los invita a fumar immediatament, los obliga un per un a cubrirse.

Lo president de la comissió escup sobre l'alfombra y aixecantse ab gran magestat:

—Don Benigne—diu adelantantse dos passos:—lo poble de Vilafresca espera que vosté, a pesar de no conèixerens, tindrà la bondat d'acceptar la representació que volém donarli... ¿Qué hi diu?

Jo...—fa D. Benigne, molt emocionat—accepto reconegut tant altíssim honor; però... ¿com diables han anat a pensar en mi?

—¡Oh!... La fama ha portat fins a Vilafresca l'anomenada de la séva honrades, dels seus mérits, del seu patriotisme...»

Després d'un rato d'ofertiments y mutuos elogis, D. Benigne convida a la comissió a refrescar, y'ls vehins de Vilafresca s'assentan a taula y s'posan a atiparse ab un ardor verdaderament electoral.

Quan lo tiberi s'ha acabat, lo president de la comissió obliga a D. Benigne a prometre's solemnement que acceptará l'acta que li ofereixen, y D. Benigne ho jura ab un jonoll a terra y'ls ulls plens de llágrimas.

—Donchs nosaltres, per la nostra part—replica'l president—li assegurém d'ayuy per endavant lo triunfo... Y ara, ab lo seu permís, ens retirarem... Tenim encare alguna cosa que fer, y pensém marxar en lo tren de las cinch.

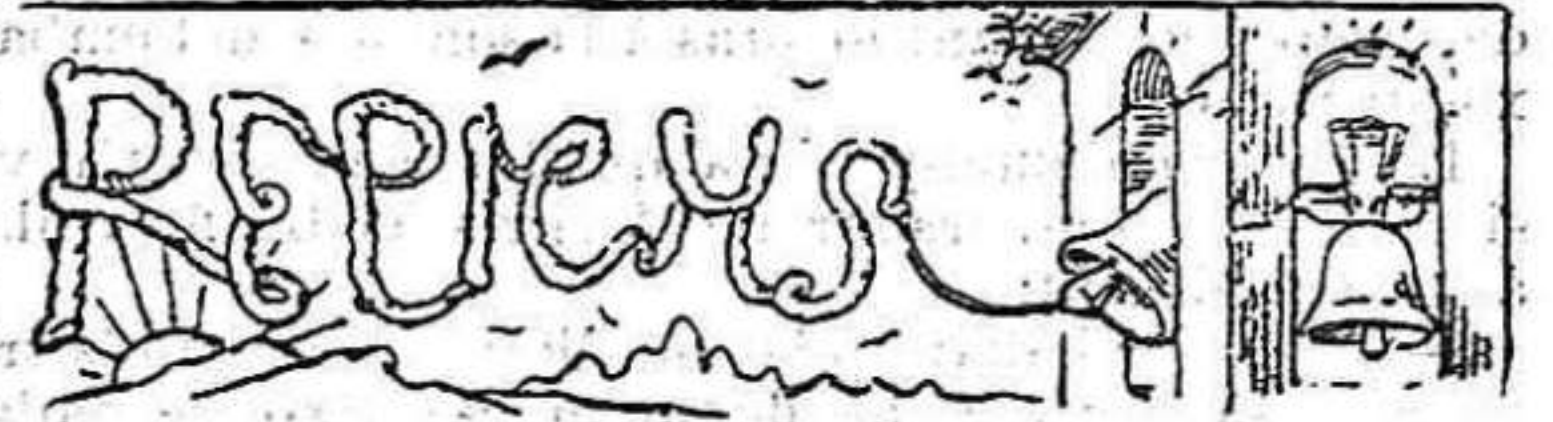
D. Benigne'ls regala una dotzena d'habanos a cada un, y'ls acompanya respectuosament fins a la porta...

—¡Seré diputat!—exclama al quedar-se sol:—¡seré diputat!... ¡Tinch lo triunfo segur!

Al vespre, al llegir lo Noticiero, D. Benigne, que tota la tarde ha estat molt vermell, se torna groch repentinament. Entre'ls primers sueltos n'hi ha un que diu:

«Hoy ha llamado mucho'l atención de los barcelonenses una comparsa compuesta de dieciocho ó veinte jóvenes de buen humor que, con motivo del Carnaval y disfrazados con el traje propio de los vecinos de Vilafresca, han dado muchas y graciosas bromas a varios conocidos vecinos, uno de ellos el respetable capitán D. Benigno Llanalarga, que ha obsequiado espléndidamente a la comparsa con vinos y cigarros...»

A. MARCH.

¿O sé si'l marqués de Robert se diu César; lo que si'm consta es que'l senyor Quintana de Torroella's diu Pompeyo.

Pompeyo y César s'acaban de repartir la provincia de Girona, baix las bases següents:

Quan governin los fusionistas, en Quintana será diputat y'l marqués de Robert senador.

Quan governin los conservadors, se farà l'oració per passiva: será diputat lo marqués de Robert y senador en Quintana.

Ara no més falta una cosa. Que la provincia de Girona prengui la paraula y digui:

Hassanyas de la Fulla

Als carlins que van anar al meeting à armar gran bulla, per curarse 'ls trenchs del cap s' hi poden posà una fulla.

Espulsan à la Judic per no tenir tanta feyna à confessar pecadors en la próxima Quaresma.

—Quan governi jo, ni Cèssar, ni Pompeyo, ni en Robert, ni en Quintana seràn res.

Los nocedalins y 'ls carlistas sembla qu' están estudiant unas bases de inteligencia mútua. Després de haverse insultat, de haverse apedregat, de haverse omplert lo cos de garrotadas, ¿qué han de fer, pobrets, al cap-de-vall?
Res: menjarse en dolça pau y bona armonía 'ls tronxos que s' han tirat mutuament.

Lo colmo de la escrupulositat. Se tracta de un gomós que cada vegada que sent parlar de la Exposició de Chicago s' horripila, al fixarse en lo sonido de las dos últimas sílabas de aquesta paraula.
—¿Y donchs, cóm s' ha de dir, Chi-cago?—varen preguntarli un dia.
—Parlar bé no costa res: s' ha de dir Chi-faig-las-mévas-necessitats.

A Madrit los ministerials no troban candidats per presentarlos en las próximas eleccions. Tots tenen pór de gastar massa diners y perdre. Si 'ls republicans sabessim entendre'ns, si sabessim darnos manya y obrar com un sol partit, lo que avuy passa à Madrit, passaria à tota Espanya.

A la capital de Austria ha cridat molt l' atenció que l' emperador Francisco Joseph se presentés en lo saló de recepcions donant lo bras à la senyora del embaixador francès.
Lo govern alemany s' ha quedat com qui véu visions. Pero l' emperador de Austria podrà fer callar à tothom, dihent:
—Cansat de ballar ab la més lletja ó sigui ab la triple aliansa, avuy m' ha donat lo capritxo de ballar ab la República francesa, que després de tot es la més maca.

Llegeixo en una correspondencia del Diluvi:
«Tras de Cánovas podía quedar el recurso de Sagasta; tras de Sagasta no queda más que el caos, el diluvio.»
De manera, que segóns lo Diluvi, 'l diluvi y 'l caos venen à ser una mateixa cosa.
Tal vegada tinga rahó.

A la porta del teatro Calvo-Vico, à l' hora d' entrada del meeting, s' hi estacionà un venedor ambulante, ab una parada de bastóns.

—Mira, noy—va dir un concurrent—aquí tens l' instrument més apropiat per cassar ratas de sagristia.

En una dispesa d' estudiants, un à qui 'ls séus companys reptavan per haver firmat lo telégrama demanant que no 's permetés l' obertura de la capella protestant, va dirlos:
—Ja veuréu, noys, cada hu s' entén y balla sol. Lo mateix soch neo jo que tots vosaltres.
—¿Y donchs, per qué firmas un telégrama tan ximple?
—Perque 'l meu futur sogre es molt de la iglesia, y si no li feya la gara-gara, seria capàs de negarme la mà de la seva filla, qu' es per cert un tresor com à hermosa y com à rica.

Vels'hi aquí que l' estudiant cassa-pubillas, per donar gust al sogre va anar al meeting à alborotar. Y vels'hi aquí, que tot armant saragata, va rebre dos cops de cadira al cap, anantse'n à la dispesa ab un verdanch à cada costat del front.
—¡Hola, noy! ¿qué ja t' has casat?—va dirli un séu amic.
—¿Y ara? ¿per qué 'm preguntas aixó?
—¡Jo 't diré: ¡com veig que portas dugas banyas!...

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO
1.ª XARADA.—Pa-la-u.
2.ª TRENCA-CLOSCAS.—La creu de la masia.
3.ª GEROGLIFICH.—Re entre dos plats.
Han endevinat les 3 solucions los ciutadans Cintet Barrera y Cargol, M. B. (Toyo Petit), Un fumadort Amich del Gat de casa, Romeo Barceló, J. Roca, P. Planas, J. Campanya, A. Roca, J. Bosch, A. Badia, R. Román, J. Molist y La Música de Gracia; n' han endevinadas 2 P. Buyó y V. y E. Thomàs; y 1 no més G. Pelat.

ENDEVINALLAS
XARADA
Es un fruyt de molta estima
prima.
Trobarás que adverbí dona
segona.

Poble de Catalunya es tres.
Lector, si vols sabé aixó cavila un poch y després catalana població veuràs en Prima-dos-tres.
V. MIRÓ.

MUDANSA
Lo Sr. Total un dia en que 'l tot li feya mal, vá donarse à la mania de que no s' apanyeria sino tirantse à un total.
PEPITO 'L RAYO.

TRENCA-CLOSCAS
NI LAS COLS RAMENO
Formar ab aquestas lletas lo nom de un home politich.
QUIMET C. DEL KIOSCO
GEROGLIFICH
::+
P P T T
NOVEMBRE
UN TRENCA-CLOSCAIRE.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR
Ciutadans M. Perelló (a) Llaminer, J. Gaset, P. Giró y B. de V. Rosal Tarín, Dr. Lesseps H., Ll. Viola y V., Un estudiant, J. E. C. Pep Romanos, V. P. (Toyo Petit), J. Criquet, S. Turrob y Elos, J. Matas, J. B. Golondrino, J. P. Pastes, E. Garzón, Un barber estudiant, E. Roca Domingo, V. Miró, Joseph Tesag, R. Boadella, J. Navarro, M. Sanalp y Puntí, P. P. y Pemaner, J. Sab y Relós, E. Nozrag, Pepet dels Ous, S. Francesch F., Starkman, Salvador Bonavia, R. Ribelles, E. Mapón, Massa Prim, Mr. Mugnone, David Fina, Floridort, Satirillas y Pepito 'l Rayo:—Lo que 'ns enietan aquesta setmana no fá per casa.
Ciutadans Rufo, E. Revoltós, Bernabé Llorens, F. Carreras P., Escollá del Vendrell, Eduardo Thomàs, R. Boadella, P. Buyó y V., J. Aben-Mundivals, M. Carrancá, Un A. Vendrellench, Dolores Mont, F. Elias Setmesó, Escombriaire Pelat, M. Campanyá y E. Perin, David Ferreróns, A. Amigó, A. Fontserola, Cintet Barrera y Cargol, A. Barb, Manuel Espunya, Pau Guerra, Un estudiant, Salvini, Satirillas, J. Bertrán Olivé, Pep Galleda, Miquel Sitjes y Americano del Clot.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.
Ciudadá B. P. (Baldomá), Corresponsal (Vilafranca), Id. (Aleixar) y R. R. (Espuglas): La senmana entrant ne parlarém.—J. Bach Genar: La poesia es llarga y faltada de garbo.—Pistacho: Aprofitarém alguna cosa.—J. Sallcutag: Idem lo que 'ns envia.—Isidor Martínez: Hi ha alguna incorrecció.—J. Abril Virgili: Vá bé.—E. Riera: Hi ha falta de facilitat.—M. y E.: La prosa no té prou interés: los versos poden mitj anar.—Faló: Tindrém present lo que 'ns diu.—F. Llenas: Varen rébrehe tart.—J. Tarré y R.: Està bé.—Shvarruntha: Envihi lo que veiga, pero per lo que s' inserta, ni 's paga ni 's cobra.—J. Olivares (La Bisbal): L' article no té prou interés.—F. Mario: Vá bé.—Lluís Salvador: Idem.—Mort de fáslich: L' article més concret estaria millor.—J. Manubens Vidal: Insertarém molta part de lo que 'ns envia.—M. R. de las Planas: NO está tant bé com l' altre, pero pot anar.

LOPEZ, editor.—Ramb. a de. Matj, 20.
BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.